

NYGÅRDEN, SWEDEN

Det snöade ymnigt den vintern. Snön svepte in mellan husen i täta moln, dygn efter dygn.

Den reslige mannen vid fönstret drog handen genom sitt blonda, bakåtkammade hår och såg ut i det kompakta gråvita. Han hade nyss räddat sej in från snöstormen till Nordic Timbers kontor som var inrymt i en skrapa rätt nära Manhattans tungspets. Människorna på gatan var osynliga för honom men det brydde han sej inte om. Han hade sett nog av de märkliga uppenbarelser som befolkat stan de senaste veckorna.

Alla som av ett eller annat skäl tvingades ut i denna seklets värsta fimbulvinter var påbyltade med gamla gläder, egna eller ärvda, som man för flera år sen hade packat ner för att skänka till välgörenhetsorganisationer. Eller rent av kasta efter en respittid på några tiotals år. Folk var klädda i jackor där vadden pöste ut genom revor och hål, i hårlösa pälsar och lager av benkläder av de mest skiftande utseenden och format. Gamla moon-boots och bottiner hade grävts fram ur källare och från vindar och ingen höjde på ögonbrynen inför en halmhatt som hölls på plats av en sidensjal eller en cylinderhatt med yllemössa under.

Av den vanliga flärden fanns inget kvar. Däremot hade trendnissarna med sina hyperkänsliga näsor luktat sej till pengar i den gamla lumpen och modejournalister och boutiques förde snabbt fram ett mode där ett par armékängor från andra världskriget var höjden av elegans och en trasig skinntova kostade lika mycket på Femte avenyn som en arbetslös familjefar fick ut i understöd på en månad.

Från fönstret på tjugofjärde våningen kunde den blonde mannen i grå flanellkostym bara se snö.

Det snöade rätt mycket en gång för tretti år sen också. Då kunde vi inte se lagårn, fast den låg mindre än femti meter från köksfönstret. När snöfallet hade hållit på en hel vecka tog sej inte skolbilen fram, utan du skjutsade Ulla och mej de tre kilometerna till skolan med Pojken spänd för åksläden. För till skolan skulle man ju om man inte var sjuk. Det var osäkert ifall mjölkbilen skulle komma den dagen, men du hade för säkerhets skull som vanligt kört de två tjugoliterskrukorna till mjölkbryggan vid landsvägen innan du åt frukost.

Det hade tagit honom två timmar längre än normalt att ta sej till kontoret. Trots varningarna på tevens ändlösa väderkanal, hade han skottat av utfarten från carporten såpass att han kunde backa ner till gatan. Sen hade han petat in driven och lugnt och säkert rattat sin 745:a från den hyrda villan i trädgårdsstaten i riktning mot det maskättna äpplet. Framför och bakom honom sladdade stora inhemska plåtsjok och mindre östasiatiska konkurrenter mellan filerna. Här och där stod krockade, översnöade vrak. Men för den som hade kört tiotusentals mil längs oplogade vägar i ett landskap där vintern räckte från oktober till maj och där resurserna för snöröjning och vägunderhåll drastiskt hade minskat för varje år, medförde århundradets snöoväder inga andra problem än dem som förorsakades av medtrafikanterna.